

— Тогава ти иди при него и му кажи отъ мое-
то име: нека такива науки да учи, които могатъ му
помогна да изгони турцитѣ. Бъди мой посланникъ
— говорѣши Мокра на бившиятъ затворникъ. Тя му да-
де пари за пътъ и каза на дъщеря си да напиши
писмо. Отъ това врѣме Мокра чакаше другиятъ си
синъ, а между това ограничи своята дѣятелностъ са-
мо съ получаване на запрѣтѣни книги, които идѣха
отъ Влашко, а ги разнасяше Станко по градътъ. Ни-
кой не подозираше подобно нѣщо въ Русчукъ. Стан-
ко, тихиятъ, смирениятъ, бѣдниятъ учителъ на пър-
воначалното училище, който имаше нѣколко дрѣбни
дѣтца на възбуждане ни най-малкото подозрѣние и
най-малко способни бѣха власитѣ да видѣхъ въ не-
го некакъвъ агитаторъ. По-лѣсно бѣше на турцитѣ
да си прѣдставятъ свършването на свѣтътъ, отъ кол-
кото да си въобразятъ, че Станко е опасенъ. Но впро-
чемъ тѣ бѣха отчасти прави: Станко работѣше не по
своята собствена инициатива, той бѣше точно и у-
сердно оръжие на Мокра. Но понататашното подхвър-
ляние на запрѣтени книги неможаше вече да се про-
дѣлжава.

— Ти би се постаралъ самъ да растѣлкувашъ
това, което е написано, го увѣщаваше Мокра.

Станко подигаше само рамена въ такива случаи.

— Ти си ученъ, учителъ си.

— Да, но азъ уча дѣтца.

— Нима глупавитѣ старци не сж като дѣтца?

— Нѣ, не сж такива. Неможешъ да тѣглишъ
ушитѣ на старцитѣ, ако неразбиратъ това, което имъ
говоришъ.

Мокра не се рѣши да опровѣргава такъвъ аргу-
ментъ. Тя очакваше извѣстия отъ освободениятъ зат-
ворникъ; той, испратилъ нѣколко запрѣтѣни книги,
извѣсти ѝ, че напуска Бокурещъ, но по-нататѣкъ про-
паднаха нѣговитѣ слѣди. Минаха се дни, недѣли, мѣ-
сеци, а за него нищо не се чува. Старицата искаше
да узнае какво прави той, а най-главното, какво пра-
ви синъ ѝ. Този послѣдниятъ ѝ проваждаше писма,
но въ тѣхъ той ѝ извѣстяваше за състоянието на
своето здравие или искаше да му пратятъ пари, пос-
лѣ бѣше писалъ и за испититѣ. Обикновено Станко